

Barne-, likestillings- og inkluderingsdepartementet
Postboks 8036 Dep
0030 Oslo

Også sendt pr- e-post

Deres ref.: 15/2056-
Vår ref.: 206896

Dato: 5. oktober 2015

HØRING: FORSLAG TIL ENDRINGER I BARNELOVEN FOR Å FREMME LIKESTILT FORELDRESKAP

1. Innledning

Vi viser til departementets høringsbrev av 25.6.2015 vedrørende ovennevnte høring.

Det er en prioritert oppgave for Advokatforeningen å drive rettspolitisk arbeid gjennom høringsuttalelser. Advokatforeningen har derfor en rekke lovutvalg inndelt etter fagområder. I våre lovutvalg sitter advokater med særskilte kunnskaper innenfor det aktuelle fagfelt og hvert lovutvalg består av advokater med ulik erfaringsbakgrunn og kompetanse innenfor fagområdet. Arbeidet i lovutvalgene er frivillig og ulønnet.

Advokatforeningen ser det som sin oppgave å være en uavhengig høringsinstans med fokus på rettssikkerhet og på kvaliteten av den foreslåtte lovgivningen.

I saker som angår advokaters rammevilkår vil imidlertid regelendringen også bli vurdert opp mot advokatbransjens interesser. Det vil i disse tilfellene bli opplyst at vi uttaler oss som en berørt bransjeorganisasjon og ikke som et uavhengig ekspertorgan. Årsaken til at vi sonderer mellom disse rollene er at vi ønsker å opprettholde og videreutvikle den troverdighet Advokatforeningen har som et uavhengig og upolitisk ekspertorgan i lovgivningsprosessen.

I den foreliggende sak uttaler Advokatforeningen seg som ekspertorgan. Saken er forelagt lovutvalget for familierett, arv og skifte. Lovutvalget består av Ingrid Lång (leder), Hege Ramborg Elvebakk, Sverre Larhammer, Janne Karin Rasmussen, Simon Ladderud og Roar Vegsund.

Advokatforeningen avgir følgende høringsuttalelse:

A. Forslag om felles foreldreansvar fra barnets fødsel uavhengig av samlivsstatus:

1. Innledning

Advokatforeningen vil generelt gi sin støtte til høringsnotatet og forslag til endringer i barnelovens § 35. Man er av den oppfatning at departementet på en forstandig måte har avveid de ulike hensyn mot

hverandre. Nedenfor skal foreningen kort kommentere på noen av punktene i høringsnotatets kapittel 5. Man vil også berøre kapitlene 1, 2 og 3.

2.

Til kapittel 1 skal bemerkes at Advokatforeningen er enig i at det er skjedd store endringer i samfunnet når det gjelder samlivsmønsteret, familieliv og omsorg for barn de siste tiår, og at dette også bør reflekteres i lovverket. Felles foreldreansvar uavhengig av samlivsstatus vil underbygge dette, samtidig som det springende punkt er å finne unntaksregler hvor det ikke er til barnets beste med felles foreldreansvar. Det vises også til at barnets egen oppfatning stadig er styrket gjennom lovverket, for eksempel i barnelov og barnevernlov. Utgangspunktet for barneloven bør være en hovedregel som er tilpasset det store flertall, og så finne hensiktsmessige måter å unnta det mindretall av tilfeller der felles foreldreansvar ikke er til barnets beste. Samtidig må målsettingen være å unngå at de nye reglene blir konfliktfremmende, og at de skal være noenlunde hensiktsmessige å praktisere.

Advokatforeningen er således enig i at felles foreldreansvar i alle tilfelle som en norm vil kunne bidra til at flere fedre tar aktivt del i barnets liv. Samtidig ser man at regelen må begrenses, og begrensningen må skje på en måte som lar seg praktisere uten å virke konfliktfremmende.

Advokatforeningen vil ut fra en samlet betraktning støtte forslaget om at det er barnets far som må reise sak dersom mor ikke ønsker felles foreldreansvar. Det pekes her på spørsmålene stilt i kapittel 3 knyttet til høringsinstansens vurdering.

3. Til kapittel 5 vil Advokatforeningen knytte følgende bemerkninger:

Når det gjelder pkt 5.6 om kunnskap om foreldreansvar for barn født utenfor samliv, merker foreningen seg at det for eksempel bare er 19 % av foreldrene som aldri har bodd sammen som oppgave at de hadde felles foreldreansvar (2002 og 2004). Videre fremgår det av SSBs rapport 2015/1 at kun 33 % av de foreldrene som aldri har bodd sammen eller vært gift, har en samværsavtale. Statistikken tilsier således at det kan være et betydelig forbedringspotensial her ved å legge opp lovverket slik at begge foreldre engasjerer seg fra begynnelsen.

Videre vises til pkt 5.8 om Strandbakken-utvalgets forslag, hvor momentene for og imot dagens ordning er godt illustrert gjennom momentene til henholdsvis flertallet på s. 23 og mindretallet på s. 24. Mindretallet pekte på felles foreldreansvar for alle, og foreslo kun unntak hvor den ene forelder har begått en straffbar handling mot den andre. Advokatforeningen ser problemet med denne regelen, blant annet knyttet til at den ville kunne virke konfliktfremmende, og at det da forutsetningsvis må fastslås en slik straffbar handling, noe som vil kunne ta lang tid. Man foreslo videre subsidiært en løsning fra mindretallet om at far skulle få felles foreldreansvar når han ønsket det og mor ikke hadde protestert innen 3 måneder etter at hun fikk kunnskap og melding om felles foreldreansvar.

Til pkt 5.11 om muligheten for å motsette seg felles foreldreansvar, antar Advokatforeningen at det vil være relativt uproblematisk å håndtere tilfellene hvor far ikke ønsker felles foreldreansvar. Dette bør aldri pålegges mot hans vilje, og man er derfor enig i at det vil være lite tjenlig å kunne pålegge slikt felles foreldreansvar, når han heller ikke har bodd sammen med mor ved barnets fødsel.

Det springende punktet er således pkt 5.11.2 hvor situasjonen er at mor ikke ønsker at far skal ha del i foreldreansvaret, og hvordan disse tilfellene skal behandles. Som det pekes på innledningsvis kan det være mange årsaker til at det ikke er til barnets beste at far har del i foreldreansvaret. Man kunne tenke seg en særskilt unntaksordning i loven, som foreslått av Strandbakken-utvalget. Samtidig er Advokatforeningen enig i de betenkelighetene som skisseres fra det samlede utvalget i NOU 2008:9 *Med barnet i fokus*, hvor det refereres til s. 46 og de lovtekniske utfordringer man støter på når man skal utforme en slik eventuell unntaksregel. Den vil kunne virke prosessdrivende og åpne for uønsket omfangsrik bevisførsel, man risikerer også at enkelte typetilfelle ikke fanges opp og at automatisk felles foreldreansvar dermed kan inntre der dette ikke er til barnets beste. Advokatforeningen støtter således departementets vurdering om at det ikke er hensiktsmessig å utforme en særskilt unntaksregel i loven, men at mor, i disse forhåpentligvis sjeldne tilfellene, bør kunne si nei til felles foreldreansvar. Man har på anmodning (se s. 27) vurdert om hensynene mot felles foreldreansvar for noen fedre kan ivaretas på en alternativ måte, men anser det slik at en rett for mor til å kunne reservere seg mot felles foreldreansvar, alt i alt vil være den beste løsningen.

Dette må også sammenholdes med fristen som foreslås satt til 1 år, jf. pkt 5.11.4. Mindretallet i NOU 2008:9 foreslo en tremåneders frist for mor etter at hun fikk kunnskap om fars ønske om felles foreldreansvar. Man ser at det, som påpekt av departementet, kan være hensiktsmessig å la foreldrene prøve ut samarbeid, kommunikasjon etc., samtidig som foreldreansvaret er felles i denne områingsperioden. Dersom ingen av foreldrene motsetter seg felles foreldreansvar innen 1 år, vil foreldreansvaret da være felles, og den av partene som etter dette ønsker endringer, må gå til søksmål. Advokatforeningen antar at terskelen for å fradømme far del i foreldreansvaret vil bli hevet etter eventuell ikrafttredelse av de foreslåtte reglene, jf. henvisningen til gjeldende rett i pkt 5.12.

B: Til pkt 7 – Flytting innenlands

1 Innledning

Spørsmålet om flytting innenlands skal legges under foreldreansvaret eller under bostedsmyndighet har store praktiske konsekvenser for foreldre og barn. En flytting innenlands kan ha like store, og i mange tilfeller større, konsekvenser for samværet mellom barn og den samværsberettigede forelder enn en flytting til utlandet. På den annen side er de juridiske konsekvensene av flytting innenlands mer begrensede, ved at samværsforelderens mulighet til å reise tvist for retten i Norge som hovedregel faller bortfaller bort ved utenlands flytting ; jf. bl. §82.

Advokatforeningen støtter utvalgets målsetting om et mer likestilt foreldreskap. Det er likevel nødvendig å fordele myndighet mellom foreldre på en måte som er egnet til å forebygge og løse tvister. Barnelovens regler om hvilken myndighet som ligger under henholdsvis foreldreansvaret, som de fleste foreldre har felles, og bostedsmyndigheten, som den ene ofte har alene, medvirker til at uenigheter kan løses uten at saken må fremmes for retten. Unntaket fra dette er nettopp flytting innenlands, som kan ha som konsekvens at kontakt og samvær mellom barnet og samværsforelderens må reduseres betydelig. Som følge av dette skaper flytting innenlands en rekke tvister, og det faktum at flyttebeslutningen ligger under bostedsansvaret, medfører også at mange foreldre ikke kan akseptere andre løsninger enn delt fast bosted ved samlivsbrudd.

Dagens regler om varslingsplikt er ingen effektiv hindring mot at bostedsforelderens flytter uten å ha

varslet. Seks ukers varslingsplikt etter dagens regler gir heller ikke nødvendigvis samværsforelderens tilstrekkelig tid til å reise sak. Samværsforelderens må innkalle til megling, og fremme sak for retten. Da flytting ofte skjer i forbindelse med ferier, tar denne prosessen ofte flere uker. Rettsmøte for behandling av midlertidig avgjørelse etter bl. § 60 vil svært ofte ikke være berammet før flyttingen er gjennomført. Varslingsplikten er derfor ikke en garanti for at samværsforelderens kan være sikker på å få behandlet sitt krav, om at flytting av barnet ikke gjennomføres før barnet er etablert på et nytt sted.

2 De alternative forslag

Advokatforeningen støtter departementets vurderinger av at det som hovedregel vil være til barnets beste at foreldre bosetter seg i nærheten av hverandre etter samlivsbrudd, og at lovverket følgelig bør legge til rette for dette. Kontakt med begge foreldre vil være viktig for barnet i de aller fleste tilfeller. En ensidig rett for bostedsforelderens til å flytte innenlands, gir dårlig sammenheng med de bestrebelsene som er gjort de senere år for nettopp å fremme og sikre et likestilt foreldreskap. En beslutning om barnet skal flytte er en beslutning av stor velferdsmessig betydning også for barnet, og en beslutning med så vidtrekkende konsekvenser bør tas av foreldrene i fellesskap, slik regelen allerede er for foreldre som deler bostedsmyndigheten.

Advokatforeningen er for øvrig enig i at det ikke bør kunne reises søksmål om selve flyttingen. Domstolene har i dag ikke anledning til å løfte ut et spørsmål som ligger under foreldreansvaret og avgjøre dette spørsmålet separat. Slike tvister må løses ved at den forelder som f.eks. motsetter seg flytting utenlands; fratras foreldreansvaret. Dette følger av Rt. 2000 s. 18, og slik bør det fortsatt være. I motsatt fall åpnes for at domstolen skal ta stilling til andre enkeltspørsmål som foreldrene ikke enes om, som skolevalg og trossamfunn. Slike spørsmål vil være lite egnet for domstolsbehandling, og foreldre bør fortsatt henvises til å bli enige om dette så lenge de har felles foreldreansvar. Spørsmål om en bostedsforelder skal ha anledning til å flytte med barnet, bør fortsatt løses ved at retten tar stilling til hvor barnet skal ha sitt faste bosted.

Advokatforeningen støtter departementets alternativ 2 som innebærer at avgjørelsen om flytting innenlands skal legges under foreldreansvaret, slik at foreldre med felles foreldreansvar tar flyttebeslutningen sammen i saker der barnet har samvær med begge foreldre, og der flyttingen får vesentlige konsekvenser for samværsordningen. Det foreldrene i realiteten må bli enige om er en ny samværsordning, tilpasset bostedsforelderens nye bosted. Dersom de ikke blir enige, må saken bringes inn for retten for avgjørelse.

Løsninger om varslingsplikt og megling har vist seg ikke i tilstrekkelig grad å ivareta behovet for fellesskap rundt beslutning om flytting. Det er i praksis ikke mulig å etablere effektive sanksjonsmuligheter mot den forelder som ikke følger regelverket. Ved uenighet vil den forelder som ønsker å flytte, rent faktisk kunne gjennomføre flyttingen før den andre forelderens kommer i posisjon til å få spørsmålet om bostedsmyndigheten brakt inn for retten for en midlertidig avgjørelse.

Når flytting først er gjennomført, vil det i mange tilfeller kunne være til barnets beste at det ikke skjer en ny flytting tilbake til opprinnelig bosted. Domstolen vil i en sak om bostedsmyndigheten fortsatt måtte gjøre en konkret helhetlig vurdering av hva som vil være til det enkelte barns beste. Dermed vil den forelder som f.eks. unnlater å varsle, i praksis kunne tvinge igjennom en flytting ved å skape et faktum som retten i henhold til bl. § 48 er tvunget til å ta hensyn til; belastningen ved en ny flytting for barnet må tas i betraktning. Dette selv om den flyttende forelder har opptrådt rettsstridig. Også i mange tilfeller der

flyttingen faktisk lojalt er varslet, vil tidsfristen på seks uker ikke være tilstrekkelig til at retten kan behandle spørsmålet om bostedsmyndighet. Mange samværsforeldre vil også vegre seg for å bringe saken inn for retten, med den belastning dette vil være for barnet og for senere samarbeid mellom foreldrene.

Dersom beslutningen om flytting innenlands legges under foreldreansvaret, sikres at begge foreldre involveres før flytting kan gjennomføres med virkning for samværet. Flyttemelding må signeres av begge foreldre. Flyttingen må imidlertid ha som konsekvens at samværsordningen må endres vesentlig. En flytting som ikke vesentlig endrer avtalt samværsordning bør ikke kreve samtykke. I saker der det ikke er avtalt samvær, eller samværet er i et omfang som ikke påvirkes av flyttingen, bør samtykke ikke være nødvendig. Dette understreker at det er konsekvensene av flyttingen for barnets kontakt med samværsforelder som krever en felles beslutning. Utover dette må bostedsforelder selv kunne velge hvor i landet han eller hun vil bo.

Advokatforeningen støtter departementets forslag om at det er den flyttende forelder som må reise sak dersom foreldrene ikke greier å bli enige, og da med påstand om at samværsordningen endres slik at flytting kan gjennomføres. Domstolen vil da ta stilling til partenes påstander, slik at barnet kan flyttes til samværsforelder hvis han eller hun krever barnets faste bosted hos seg.

I tillegg vil muligheten til å kreve foreldreansvar alene fortsatt være en mulighet for den forelder som vil flytte med konsekvenser for samværsordningen. Dette vil imidlertid være en mindre praktisk ordning for flytting innenlands, da domstolen kan nøye seg med å fastsette et mer avgrenset samvær for at flyttingen skal kunne la seg gjennomføre. Advokatforeningen støtter departementets bemerkninger om at felles foreldreansvar i de fleste tilfeller vil være et gode for barnet, og at det vil være uheldig dersom lovendringen skulle føre til at domstolene i større grad enn tidligere fastsetter foreldreansvar alene for den ene forelder.

C: Merknader til kap. 8 Delt bosted for barn etter samlivsbrudd

Advokatforeningen mener at loven fortsatt bør være nøytral når det gjelder barnets bosted ved samlivsbrudd.

Foreningen støtter utvalgets flertall og *alternativ 1* om at gjeldende rett videreføres.

En utpeking i loven av hva som skal være det fremste omsorgsalternativ, vil virke sterkt normgivende og gi en kraftig føring både til foreldre som skal velge løsning for sitt barn, til rådgivere for disse og til rettsanvendere. Det må legges til grunn at det raskt vil utvikle seg en forventning om at delt omsorg skal være hovedregelen, noe annet krever nærmest særlige grunner. Tilsvarende føring ligger i lovens definisjon av vanlig samvær, hvor Advokatforeningens erfaring i foreldretvister om samvær er at noe mindre enn lovens definisjon oppfattes som mindreverdige.

Fravær av føringer gir etter Advokatforeningens mening best forutsetninger for at valget av bostedsløsning for det enkelte barn skal skje til dette barnets beste.

Slik nyere forskning oppsummeres i høringsnotatet, *avtales* delt bosted blant $\frac{1}{4}$ av delte familier. Det antas at andelen delte familier som *har* delt bosted er noenlunde lik, ettersom det avses få dommer om delt omsorg. I 2002 var andelen 8 %.

En føring i loven på tvers av den omsorgsløsning det store flertall av delte familier har, må antas å medføre at et stort antall avtaler vil søkes revidert, enten gjennom avtale eller for domstolen. Dette vil kunne fremme konflikt, og således virke tvert imot hensikten med departementet lovforslag.

Til departementets forslag om å endre rekkefølge på de to likestilte alternativene: bo fast hos en av dem eller hos begge, bemerkes at det neppe er egnet til å påvirke foreldrenes valg, i retning av at de lettere velger det alternativet som først nevnes. Rettsanvenderne kan muligens trekke en føring ut av en endring her. Advokatforeningen stiller seg nøytral til forslaget om endret rekkefølge, da en tenker at det spiller liten rolle.

Departementet har ikke foreslått endringer i barneloven §36 annet ledd om at delt bosted ved dom krever særlige grunner. Advokatforeningens erfaring i foreldretvister er at denne terskelen, som bare gjelder for domstolen, utgjør et betydelig hinder for at delt bosted avtales der forholdene ellers ligger godt til rette. En part som ser seg tjent med fast bosted hos seg, kan fremtvinge domstolsbehandling/true med dette for å bedre sin forhandlingsposisjon. Alternativene fast bosted hos en eller hos begge burde være likestilte, også for domstolen. Da slik at samarbeidsproblemer foreldre måtte ha eller påberope seg blir gjenstand for bevisførsel, og deretter hensyntatt under en fri barnets beste vurdering. At saken bringes inn for domstolen behøver ikke være ensbetydende med at partene ikke evner å samarbeide, når omsorgsordningen først er klarlagt.

Til alternativ 2 bemerkes:

Advokatforeningen advarer mot at likestillingsføringer skal ligge til grunn for barnelovgivning.

Hvis det først skal være et utgangspunkt om delt omsorg, støtter Advokatforeningen vilkårene om at begge foreldre må ha bodd sammen med barnet, og ha bosted i nærheten av hverandre.

Når det gjelder barnets syn, bør det ikke innføres en særordning for akkurat dette spørsmålet. De generelle reglene om høring av barnet og om at avgjørelse skal tas utfra barnets beste ivaretar de hensyn som fremheves på en god nok måte. Barnet vil kunne oppleve et stort og tyngende ansvar ved å måtte være den som avgjør i et spørsmål som foreldrene kan ha delte meninger om.

Advokatforeningen mener at det ikke bør fremgå en aldersgrense i loven, men at betydningen av alder må hensyntas i barnets beste-vurderingen. Det tvinger foreldrene og rettsanvendere til å se hen til gjeldende forskning på området, slik dette har vært praktisert under nåværende lovregulering.

Når det gjelder vilkåret om vold og overgrep, vil det være et problem å få dette avdekket der det ikke foreligger dom. Hvis den ene forelderens påstander om vold og overgrep skal være nok til å utelukke lovens utgangspunkt om delt bosted, er dette noe som kan misbrukes av den som ikke ønsker delt omsorg. Det vil ta tid å avdekke holdbarheten i anførsler om vold og overgrep.

D: Tiltak mot samværshindring - Samværssabotasje: Tvangsbot og tilbakehold eller trekk i barnebidrag

Advokatforeningen støtter departementets tanke om å styrke og gjøre reglene om tvangsbot mer tilgjengelige for publikum og de profesjonelle aktører. Som det understrekes er formålet å hindre samværssabotasje.

I barneloven § 65 er det foreslått et nytt tredje ledd tredje punktum. Advokatforeningen mener at intensjonen om å tydeliggjøre at avgjørelsen skal rette seg etter hva som er barnets beste er god, men at den valgte formuleringen er noe uklar. Det at barnets beste er et sentralt moment følger allerede av barneloven og rettspraksis. Det samme gjelder poenget om at en tvangsfullføring ikke skal skje der barnet har nådd en slik alder og modenhet at dets mening blir en tungtveiende faktor.

Advokatforeningen mener det nye tredje punktum i barneloven § 65 trolig ikke bedrer samværsforelderens mulighet til å hindre samværssabotasje. Dernest er hensynet til barnets beste, dets alder og modenhet, allerede ivaretatt i tredje ledd første punktum («...fysiske eller psykiske helsa blir utsett for skade eller fare»). Det minnes videre om at lovendringen av 1. januar 2014 for § 65 annet ledd ble foretatt med tanke på å virke klargjørende. Lovendringen fremstår som vellykket. Advokatforeningen mener dermed at dagens lovtekst er tilfredsstillende på dette punkt.

Ytterligere påpeker Advokatforeningen at det bør anses som et gode i seg selv at partene får en oppfatning av at det er satt et endelig punktum i rettstvisten. Imidlertid kan det være fare for at forslaget i tredje punktum vil kunne så tvil om i hvilken grad rettsforlik eller dommer må etterleves, og altså virke prosessdrivende. I tillegg minnes det om at avsagte dommer og rettsforlik kan bringes inn for retten på ny etter barneloven § 64, og at terskelen for å starte ny sak ikke er særlig høy.

Advokatforeningen støtter forslaget om nytt fjerde ledd i barneloven § 65. Det kan siden dommen falt eller rettsforliket ble inngått, ha tilkommet nye faktiske omstendigheter som gjør det hensiktsmessig med en mulighet for å fastsette noe om det rent praktiske i anledning samværsavviklingen.

Til forslaget om at SI skal forestå innkrevingen at boten, jf. forslaget om et nytt femte ledd, bemerker Advokatforeningen at dette synes velfundert, og tiltrer departementets begrunnelse. Advokatforeningen er enig i at trekk i barnebidrag av ulike årsaker ikke er å foretrekke. Bedre da, og mer følbart, vil det være å videreføre praksisen med bot for de bortfalte samværene fastsatt etter inntekt mv.

Advokatforeningen er usikker på om den nye bestemmelsen i barneloven § 65a bidrar til å hindre samværssabotasje. Muligens skaper den ytterligere prosess og gir et unødig tidsspille. Ved anført samværssabotasje er jo dagens ordning ved mange tingretter at partene kalles inn til et rettsmøte/saksforberedende møte, og der gjerne oppnår en minnelig løsning. I forkant av et slikt rettsmøte har en sakkyndig oppnevnt av retten, gjennomført samtaler med partene. Et forsøk på meklings som beskrevet i § 65a annet ledd gir nok lite, fordi saken på et slikt stadium ofte er fastlåst. Advokatforeningen mener at det vil være mer effektivt å gjøre bruk av ordningen som nevnt ovenfor.

Det kan være en idé å innta en bestemmelse om at retten i slike saker særlig må påskynde saksbehandlingen ved hurtig å beramme et rettsmøte, og at en sakkyndig kan oppnevnes der hvor det er hensiktsmessig, samt å innta en henvisning til at reglene i barneloven § 61 gjelder tilsvarende.

E: Vurdering av om forslagene kommer til å føre til reduksjon av antallet foreldretvister.

Advokatforeningen er enig i at det bør være et klart mål å forsøke å få til en reduksjon av foreldretvister, men er usikker på om de foreslåtte tiltak vil føre til reduksjoner i antall saker for norske domstoler.

Advokatforeningen er imidlertid av den oppfatning at det er svært viktig at barneloven tydeliggjør likestilling av foreldreskap. Dette har både en formell, rettslig og psykologisk side. Dette kan medvirke til at begge foreldre i større grad tar hensyn til hverandre i de forhold som gjelder beslutninger som skal tas på vegne av barnet.

Automatikk i at foreldreansvaret skal være delt er et forslag som støttes av Advokatforeningen (se vurderingene ovenfor under litra A). Det antas at dette vil medføre at foreldrene i større grad aksepterer det likestilte foreldreskap og at utviklingen på sikt vil være positiv. I de saker hvor der er diskvalifiserende elementer, vil retten, som tidligere, ta stilling til de rettslige spørsmål dette reiser i forhold til hva som vil være til det beste for barnet.

Når det gjelder saker hvor en av foreldrene vil flytte, er Advokatforeningen av den oppfatning at pålegget om mekling for foreldrene er nødvendig, dersom de ikke evner å bli enige på egen hånd. Det kan være et svært konfliktdempende tiltak at prosessen ved familievernkontoret gis tilstrekkelig prioritet fra begge foreldre, slik at barna gis en mulighet til mest mulig samlet foreldrekontakt, også etter en flytting.

Advokatforeningen er av den oppfatning at familievernkontorenes rolle som meklingsarena må styrkes, og antas å kunne være det tiltaket som i størst mulig grad vil kunne være med å redusere antallet foreldretvister.

* * *

De økonomiske konsekvenser av forslagene antas ikke å ha så stor betydning at man av den grunn skal stille forslagene til side.

Vennlig hilsen

Erik Keiserud
leder

Merete Smith
generalsekretær

Saksbehandler: Trude Molvik

tm@advokatforeningen.no